

**ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานที่มีต่อ
ความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์และความใฝ่เรียนรู้
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากำแพงเพชร
จังหวัดกำแพงเพชร**

สุรพงษ์ กล่าบุตร¹

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช

อภิรักษ์ อนะมาน

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช

สุวรรณี ยะหะกร

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช

บทความวิจัย

วันที่รับต้นฉบับ: 8 มีนาคม 2565 วันที่แก้ไข: 20 มิถุนายน 2565 วันที่รับตีพิมพ์: 17 พฤศจิกายน 2565

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน และ (2) เปรียบเทียบความใฝ่เรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนวชิรวิทยา อ.เมืองกำแพงเพชร จ.กำแพงเพชร 1 ห้องเรียน จำนวน 31 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ (1) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ (2) แบบวัดความใฝ่เรียนรู้ และ (3) แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยที่มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน จำนวน 8 แผน 18 ชั่วโมง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยใช้สถิติทดสอบที โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัยพบว่า (1) ความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ (2) ความใฝ่เรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน การเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ ความใฝ่เรียนรู้

¹ การติดต่อและการร้องขอบทความนี้ กรุณาส่งถึง นายสุรพงษ์ กล่าบุตร e-mail : soomo22@gmail.com

**THE EFFECTS OF USING THE TASK BASED LEARNING
ON THAI LANGUAGE CREATIVE WRITING ABILITY AND AVIDITY FOR LEARNING
OF GRADE 10 STUDENTS IN THE SECONDARY EDUCATIONAL SERVICE AREA
OFFICE KAMPHAENG PHET KAMPHAENG PHET PROVINCE**

Surapong Klamboot¹

Sukhothai Thammathirat Open University

Apirak Anaman

Sukhothai Thammathirat Open University

Suwannee Yahakon

Sukhothai Thammathirat Open University

Research Article

Received: 8 March 2022 submission date Accepted:

The purposes of this research were (1) to compare Thai language creative writing ability of grade-10 students before and after learning by Using the Task Based Learning; and (2) to compare Avidity for learning of grade-10 students before and after learning by Using the Task Based Learning. The research sample was gathered of 31 grade-10 students studying in semester 1, Academic Year 2021 at Watcharawittaya school in Mueang Kamphaeng district, Kamphaeng Phet province selected by multi-stage sampling. The employed research instruments were (1) a Thai language creative writing ability test, (2) an avidity assessment form and (3) 8 lesson plans based on Task Based Learning with 18 of total teaching hours. Statistics employed for data analysis were the percentage, mean, standard deviation, t-test with the statistically significance level at .05.

The results showed that (1) Thai language creative writing ability of grade-10 students after learning by using the Task Based Learning was significantly higher than their pre-learning counterpart ability at the .05 level of statistical significance; and (2) avidity for learning of grade 10 Students after learning by using the Task Based Learning was significantly higher than their pre-learning counterpart ability at the .05 level of statistical significance.

Keywords: Task Based Learning, Thai Learning Creative Writing, Writing Avidity for learning

¹Correspondence concerning this article and requests for reprints should be addressed to Mr.Surapong Klamboot E-mail : soomo22@gmail.com

บทนำ

การเขียนเป็นทักษะการสื่อสารที่สำคัญในฐานะเครื่องมือถ่ายทอดความรู้ ความคิด ประสบการณ์และอารมณ์ของมนุษย์ และเป็นมรดกทางวัฒนธรรม ในแง่ของการที่มนุษย์เขียนเพื่อถ่ายทอดภูมิปัญญา ศิลปวัฒนธรรม ตลอดจนพิธีกรรมต่าง ๆ ของสังคม (สุทธิวรรณ อินทะกนก, 2559) เป็นทักษะที่ต้องอาศัยความชำนาญและซับซ้อนกว่าทักษะอื่น ๆ เนื่องจากผู้เขียนต้องอาศัยทักษะการคิดวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลในการสร้างสรรค์ผลงานผ่านตัวอักษรให้เกิดศาสตร์และศิลป์ กล่าวคือข้อมูลที่นำมาถ่ายทอดผ่านการเขียนนั้นต้องเป็นข้อเท็จจริงที่สามารถตรวจสอบได้ มีสารประโยชน์ตามหลักวิชาการ นอกจากนี้ยังต้องมีกลวิธีที่หลากหลาย ใช้ภาษาอย่างมีศิลปะเพื่อให้งานเขียนนั้นมีคุณค่า ให้ความรู้ แง่คิดและความเพลิดเพลินแก่สังคม

ด้วยความสำคัญดังกล่าวสำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2552) จึงกำหนดให้การเขียนเป็นหนึ่งในตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มาตรฐานที่ 2.1 และกำหนดความมุ่งหมายหลังจากที่นักเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ไว้ว่าผู้เรียนต้องเขียนเรียงความแสดงแนวคิดเชิงสร้างสรรค์โดยใช้โวหารต่าง ๆ และผลิตงานเขียนของตนเองในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งสารคดีและบันเทิงคดีได้ การเขียนเชิงสร้างสรรค์จึงเป็นจุดมุ่งหมายสูงสุดของการสอนเขียน เพราะการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีความสำคัญต่อชีวิตในด้านการติดต่อสื่อสาร ทำให้เกิดภูมิปัญญาด้านสำนวนภาษาสำหรับติดต่อสื่อสาร ทันโลก ทันเหตุการณ์ เกิดอาชีพใหม่ ๆ จากการใช้ภาษาเชิงสร้างสรรค์ และเกิดการสืบสานรากเหง้าทางวัฒนธรรม นอกจากนี้ยังช่วยให้เด็กได้แสดงออกทางความคิดอย่างอิสระเสรี พัฒนาบุคลิกภาพของเด็กให้มีความเชื่อมั่นในตนเองและเป็นปัจจัยในการเสริมสร้างจินตนาการและความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (ถวัลย์ มาศจรัส, 2552) การเขียนเชิงสร้างสรรค์จึงมีประโยชน์แก่ผู้เขียนทั้งทางตรงและทางอ้อมอย่างปฏิเสธไม่ได้

ปัจจุบันการศึกษาควรส่งเสริมให้คนมีความคิดสร้างสรรค์เพื่อสร้างสิ่งใหม่ ๆ อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้สอดคล้องกับแนวโน้มการพัฒนาการศึกษาในศตวรรษที่ 21 โดย UNESCO กล่าวว่าการศึกษาต้องเป็นลักษณะการศึกษาตลอดชีวิต ทุกคนจะไม่หยุดนิ่งที่จะเรียนรู้ ต้องมีการพัฒนาตนเองและแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ ความคิดสร้างสรรค์จะต้องได้รับการพัฒนาตลอดในทุกช่วงวัย (สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน), 2559) แต่จากคะแนนเฉลี่ยผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้ขั้นพื้นฐาน สาระการเขียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2560-2562 พบว่าลดลงอย่างต่อเนื่องด้วยคะแนนเฉลี่ย 49.93 47.06 และ 45.10 ตามลำดับ โดยคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าร้อยละ 50 และมีแนวโน้มที่จะลดลงอย่างต่อเนื่อง ซึ่งยังขัดแย้งกับแนวทางการพัฒนาการศึกษาในศตวรรษที่ 21 ปัญหาดังกล่าวสอดคล้องกับญัตติสภาวิชาชีพ ชัยเดชกำจร (2558) ที่สำรวจผลการสำรวจสภาพปัจจุบันปัญหาในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา นครราชสีมา เขต 5 จำนวน 79 แห่ง พบว่าปัญหาด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนเป็นเรื่องที่ต้องการพัฒนามากที่สุด อาจกล่าวได้ว่าเมื่อนักเรียนมีทักษะการเขียนที่ไม่ดีย่อมส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่ไม่ดีเช่นกัน

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียนดังที่สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) (2559) กล่าวถึง การปรับเปลี่ยนบริบทการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความรู้และความสามารถของนักเรียนให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ว่าควรเน้นให้เด็กคิดและลงมือทำมากขึ้น เรียนรู้จากสถานที่จริง สอดคล้องกับธรรมชาติ เน้นการสอนให้น้อย เรียนรู้ให้มาก สิ่งเหล่านี้จะกระตุ้นการคิด ดังนั้นครูภาษาไทยจึงควรลดการบรรยายในชั้นเรียน และการจัดการเรียนรู้แบบ Active Learning ซึ่งเน้นกระบวนการคิดและให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ที่ต้นตัว นอกจากนี้ วิชัย วงษ์ใหญ่ และมารุต พัฒนา (2562) เสนอว่าบทบาทของผู้สอนในปัจจุบันคือการสร้างแรงบันดาลใจในการเรียนรู้การชี้แนะให้ผู้เรียนมีจินตนาการสร้างสรรค์ให้ผู้เรียนใช้ศักยภาพของตนเองในการเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติการคิดไตร่ตรอง และสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง มีความสามารถในการปรับปรุงและพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง การจัดกิจกรรมพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์จึงควรเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญให้ผู้เรียนได้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองและเป็นกิจกรรมที่กระตุ้นความใฝ่เรียนรู้ให้ผู้เรียนได้แสดงศักยภาพในการเรียนรู้ซึ่งไม่ใช่การสอนแบบเดิมที่ครูเน้นทฤษฎีมากกว่าการปฏิบัติ

การจัดกิจกรรมพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ต้องอาศัยความใฝ่เรียนรู้ เป็นหนึ่งในแรงจูงใจของผู้เรียนที่จะแสวงหาความรู้และพยายาม ผลิตงานเขียนอย่างสร้างสรรค์ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้นักเรียนต้องสร้างความรู้สึกว่าการเขียนเป็นงานที่สนุกและท้าทาย ไม่ใช่งานประจำที่ “ต้องทำ” หรือเป็นงานที่จำเจและน่าเบื่อหน่าย (นพวรรณ งามรุ่งโรจน์, 2561) สอดคล้องกับสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2554) ที่กำหนดความใฝ่เรียนรู้ ให้เป็นหนึ่งในคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนโดยนิยามคุณลักษณะของผู้เรียนที่ใฝ่เรียนรู้ไว้ว่า ผู้ที่ใฝ่เรียนรู้มีลักษณะที่แสดงออกถึงความตั้งใจ เพียรพยายามในการเรียนและเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ แสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอ ด้วยการเลือกใช้สื่ออย่างเหมาะสม บันทึกความรู้ วิเคราะห์ สรุปเป็นองค์ความรู้ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ ถ่ายทอดเผยแพร่และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ดังนั้นเมื่อนักเรียนมีความใฝ่เรียนรู้ ย่อมเห็นคุณค่าของการเรียนรู้อย่างพยายามแสวงหาความรู้ ชอบและสนุกกับการเรียนรู้ การแสวงหาความรู้ ข้อมูลต่าง ๆ การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์จึงต้องอาศัยความใฝ่เรียนรู้เป็นปัจจัยเกื้อหนุนเพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถอย่างเต็มศักยภาพ

จากการศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน (Task-Based Learning) ของ Lee (2000) Ellis (2003) Nunan (2004) และ Willis และ D. Willis (2007) พบว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานเป็นการเรียนรู้ในห้องเรียนที่ต้องการให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายหรือประสบผลสำเร็จเรื่องการใช้ภาษา สามารถประเมินได้ทั้งความเหมาะสมและความถูกต้องของเนื้อหา ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ และทักษะทางภาษาด้านการสื่อสาร สอดคล้องชีวิตประจำวันของนักเรียน และมีกิจกรรมการเรียนรู้เป็นขั้นตอนให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองซึ่งเป็นหนึ่งในการจัดการเรียนรู้แบบ Active Learning กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจที่จะแสดงออกทางภาษาผ่านทักษะต่าง ๆ อย่างเป็นขั้นตอนตลอดจนเกิดแรงจูงใจในการเรียนซึ่งจะนำไปสู่ความใฝ่เรียนรู้ในการพัฒนาและสร้างสรรค์ผลงานของตนเอง และจากการศึกษางานวิจัยที่

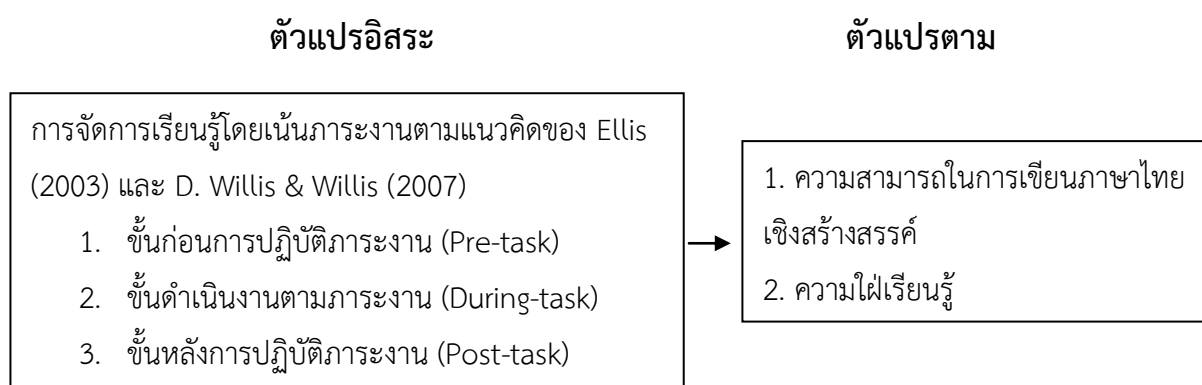
เกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานจากต่างประเทศของ Hamid Marashi and Lida Dadari (2012) Rai Zahoor Ahmed and Siti Jamilah Bt Bidin (2016) Ali Derakhshan (2018) Reza Kafipour, Elaheh Mahmoudi and Laleh Khojasteh (2018) และ Hanna Sundari, Rina Husnaini Febriyanti and Gustaman Saragih (2018) พบว่าเป็นกิจกรรมที่ใช้ในการพัฒนาทักษะทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยเฉพาะความสามารถในการเขียนและสามารถพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียนได้

จากที่มาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะนำกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานมาใช้ในการเรียนการสอนเพื่อศึกษาความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์และความใฝ่เรียนรู้ของผู้เรียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากำแพงเพชร จังหวัดกำแพงเพชร ตามแนวคิดของของ Ellis และ D. Willis จำนวน 8 แผนการจัดการเรียนรู้รวม 18 ชั่วโมง โดยมุ่งหวังว่าการเรียนการสอนจะสามารถทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์และความใฝ่เรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลรวมทั้งเป็นแนวทางในการนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยของครูผู้สอนในรายวิชาและระดับชั้นอื่น ๆ ต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน
2. เพื่อเปรียบเทียบความใฝ่เรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
มัธยมศึกษากำแพงเพชร จังหวัดกำแพงเพชร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวชิรวิทยา อำเภอเมืองกำแพงเพชร
จังหวัดกำแพงเพชร จำนวน 31 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 ซึ่งได้มาโดยสุ่มแบบหลายขั้นตอน
(Multi-stage Sampling) ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 สุ่มเลือกโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากำแพงเพชร จ.กำแพงเพชร 1 โรงเรียน จากโรงเรียนทั้งหมด
32 โรงเรียนที่สุ่มได้ คือ โรงเรียนวชิรวิทยา

ขั้นตอนที่ 2 สุ่มเลือกห้องเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวชิรวิทยา
จำนวน 1 ห้องเรียน จากห้องเรียนทั้งหมด 7 ห้องเรียน ห้องเรียนที่สุ่มได้ คือ ห้องเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4/4
จำนวน 31 คน ซึ่งจัดการเรียนการสอนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับวิจัยในครั้งนี้ ประกอบด้วย แบบทดสอบวัดความรู้และ
ความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์และแบบวัดความใฝ่เรียนรู้

1 แบบทดสอบวัดความรู้และความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์

การสร้างแบบทดสอบวัดความรู้และความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์แบ่ง
ออกเป็น 2 ตอน คือข้อสอบปรนัยและข้อสอบอัตนัย มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1) ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ตลอดจนคู่มือ
การจัดการเรียนรู้ และเอกสารประกอบการสอน หนังสือแบบเรียนภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

2) ศึกษาแนวทางการวัดและประเมินผลความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จาก
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จากหนังสือ เอกสาร รวมถึงงานวิจัยทั้งในและ
ต่างประเทศ

3) สร้างแบบทดสอบปรนัยแบบ 4 ตัวเลือก วัดความรู้ด้านการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์
ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ จำนวน 24 จุดประสงค์ รวมทั้งหมด 66 ข้อ และข้อสอบอัตนัยวัดความสามารถ
ด้านการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ซึ่งมี 1 จุดประสงค์การเรียนรู้ จำนวน 3 ข้อ ทั้งนี้ข้อสอบอัตนัยผู้วิจัย
เลือกเป็นข้อสอบเขียนเรียงความ เพราะการเขียนเรียงความเป็นการเขียนที่ทำให้ผู้เรียนสามารถแสดง
ความสามารถการเขียนประเภทต่าง ๆ เช่น การเขียนบรรยาย การเขียนอธิบาย การเขียนพรรณนา การใช้
ภาษาระดับต่าง ๆ ตลอดจนการวางโครงเรื่องในการเขียนที่น่าสนใจเป็นการเขียนพื้นฐานที่น่าเสนอส่วนนำ
ส่วนเนื้อเรื่องและส่วนสรุปที่น่าสนใจ ทำให้สามารถทราบความสามารถของผู้เรียนว่ามีความสามารถด้านการ
เขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์อยู่ในระดับใด โดยผู้วิจัยได้นำเกณฑ์ประเมินความสามารถด้านการเขียน
ภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ของปทุมวิริ์ แสงมนตรี (2558) ซึ่งศึกษาเรื่องการพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้
กลวิธีการคิดจากภาพเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มาใช้เป็นเกณฑ์ประเมินการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียน ซึ่งมีเกณฑ์

การให้คะแนนเขียนภาษาเชิงสร้างสรรค์ 3 เกณฑ์ คือ การนำเสนอความคิดที่แปลกใหม่ การเชื่อมโยงความคิด และการใช้ภาษา แบ่งระดับความสามารถออกเป็น 5 ระดับ มีคะแนนรวม 15 คะแนน

4) นำแบบทดสอบวัดความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องกับเนื้อหาในบทเรียน ความถูกต้องเหมาะสมของการใช้ภาษา จากนั้นแก้ไขปรับปรุงแล้วนำแบบทดสอบไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน พิจารณาความถูกต้องของการใช้ภาษาและค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item Objective Congruence, IOC) โดยค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ในช่วง 0.67-1.00

5) นำข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับปรุง แก้ไขแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ให้สมบูรณ์

6) เลือกแบบทดสอบปรนัยและอัตนัยที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ในช่วง 0.67-1.00 ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วนำผลการทดสอบมาวิเคราะห์หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนก

7) เลือกแบบทดสอบที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.20 – 0.80 มาหาค่าความเชื่อมั่นโดยแบบทดสอบปรนัยใช้สูตร KR-20 ของ คูเตอร์-ริชาร์ดสัน ส่วนแบบทดสอบอัตนัยใช้สูตร Coefficient Alpha ของครอนบาค พบว่าแบบทดสอบปรนัยมีค่าความเชื่อมั่นตามสูตร KR-20 ของ คูเตอร์-ริชาร์ดสัน เท่ากับ 0.87 และแบบทดสอบอัตนัยค่าความเชื่อมั่นตามสูตร Coefficient Alpha ของครอนบาค เท่ากับ 0.96

8) จัดทำแบบทดสอบวัดความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์โดยแบ่งเป็นแบบทดสอบปรนัย จำนวน 25 ข้อ กำหนดค่าคะแนนข้อละ 1 คะแนน และแบบทดสอบอัตนัยจำนวน 1 ข้อ กำหนดค่าคะแนนข้อละ 15 คะแนน รวมคะแนนแบบทดสอบทั้งฉบับ 40 คะแนน

9) นำแบบทดสอบวัดความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ฉบับสมบูรณ์เสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์พิจารณาความถูกต้องก่อนจัดพิมพ์ แล้วนำไปทดลองใช้จริงกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

2 แบบวัดความใฝ่เรียนรู้

การสร้างแบบวัดความใฝ่เรียนรู้ นักเรียนเป็นผู้ให้ข้อมูลด้วยการประเมินตนเองทั้งก่อนและหลังเรียน โดยมีการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

1) ศึกษานิยาม ตัวชี้วัด พฤติกรรมบ่งชี้ เพื่อพิจารณาพฤติกรรมบ่งชี้ที่กำหนดครอบคลุมตัวชี้วัดและนิยามของคุณลักษณะที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน

2) วิเคราะห์พฤติกรรมสำคัญจากพฤติกรรมบ่งชี้ทั้งหมดเพื่อให้เห็นพฤติกรรมที่สามารถวัดและประเมินผลได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

3) สร้างข้อคำถามโดยแบ่งพฤติกรรมบ่งชี้ตามสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา (2554) โดยวิเคราะห์พฤติกรรมบ่งชี้ตามสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษออกเป็น 6 ด้าน คือ ความตั้งใจเรียน ความเพียรพยายามในการเรียนรู้ สนใจเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ การแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ การบันทึกสรุปองค์ความรู้และการแลกเปลี่ยนความรู้ และสร้างข้อคำถามประเด็นละ 5 ข้อ รวมคำถามทั้งฉบับ

จำนวน 30 ข้อ ให้ผู้เรียนเป็นผู้ประเมินตนเองจากแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Likert Scale) ที่มีระดับความถี่ของการปฏิบัติ 5 ระดับ คือ สม่าเสมอ บ่อยครั้ง บางครั้ง น้อยครั้ง และไม่เคย

4) กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนและเกณฑ์การแปลผลคะแนน ดังนี้

4.50 – 5.00	หมายถึง มีความใฝ่เรียนรู้ด้านนั้นในระดับสม่าเสมอ
3.50 – 4.49	หมายถึง มีความใฝ่เรียนรู้ด้านนั้นในระดับบ่อยครั้ง
2.50 – 3.49	หมายถึง มีความใฝ่เรียนรู้ด้านนั้นในระดับบางครั้ง
1.50 – 2.49	หมายถึง มีความใฝ่เรียนรู้ด้านนั้นในระดับน้อยครั้ง
1.00 – 1.49	หมายถึง มีการแสดงออกความใฝ่เรียนรู้ด้านนั้นไม่ชัดเจน หรือไม่มีการแสดงออก

5) นำแบบวัดความใฝ่เรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของข้อคำถามพฤติกรรมบ่งชี้ความใฝ่เรียนรู้ และความถูกต้องเหมาะสมของการใช้ภาษา จากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน พิจารณาความตรงตามเนื้อหา (CVI: Content Validity Index) โดยค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหาทั้งฉบับของผู้ทรงคุณวุฒิมีค่าเท่ากับ 1

6) นำข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับปรุง แก้ไขแบบวัดความใฝ่เรียนรู้ให้สมบูรณ์

7) นำแบบวัดความใฝ่เรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อหาค่าความเชื่อมั่น พบว่าแบบวัดความใฝ่เรียนรู้มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.95

8) จัดพิมพ์แบบวัดความใฝ่เรียนรู้แล้วนำไปทดลองใช้จริงกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยรูปแบบกิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1) ศึกษาแนวทางการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานจาก หนังสือ เอกสาร รวมถึงงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ ผู้วิจัยประมวลความคิดของ Ellis (2003) และ D. Willis and Willis (2007) เป็นขั้นตอนเพื่อใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้และขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

ตาราง 1 ตารางแสดงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยภาระงาน

ขั้นการสอน	รายละเอียดย่อย
1. ขั้นก่อนการปฏิบัติภาระงาน (Pre-task)	1.1 ผู้สอนแนะนำบทเรียน รูปแบบภาระงาน จุดประสงค์ของภาระงาน รูปแบบภาษาเนื้อหา กิจกรรมภาระงาน 1.2 ให้ผู้เรียนสังเกตรูปแบบของภาระงาน (Task) 1.3 ผู้สอนเตรียมความพร้อมและสร้างความเข้าใจให้ผู้เรียนเกี่ยวกับขั้นตอนของการปฏิบัติภาระงาน
2. ขั้นดำเนินงานตามภาระงาน (During-task) เป็นขั้นตอนการปฏิบัติภาระงานตามที่ได้รับมอบหมาย ขั้นตอนนี้ให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายมากกว่ารูปแบบของภาษา	2.1 ภาระงาน (Task) ผู้เรียนปฏิบัติภาระงานที่ได้รับมอบหมายให้สมบูรณ์ สามารถแลกเปลี่ยน อภิปราย ปฏิบัติภาระงานตามที่ได้รับมอบหมาย อาจปฏิบัติภาระงานแบบเดี่ยวแบบจับคู่ หรือแบบกลุ่มก็ได้ 2.2 วางแผน (Planning) ผู้เรียนเตรียมตัวนำเสนอภาระงานตามที่ได้รับมอบหมาย โดยมีครูผู้สอนคอยให้ความช่วยเหลือหากมีอุปสรรคในการใช้ภาษาในระหว่างการนำเสนอ รวมไปถึงกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้และใช้ภาษาในการปฏิบัติภาระงาน 2.3 ขึ้นรายงาน (Report) ผู้เรียนนำเสนองานของตนเองหรือของกลุ่มหน้าชั้นเรียน โดยให้สมาชิกกลุ่มอื่นฟัง หากเกิดข้อบกพร่องในการนำเสนอ ครูอาจใช้ถ้อยคำใหม่และให้คำแนะนำในการประเมินผลงานนั้น ๆ หรือเปิดโอกาสให้เพื่อนร่วมห้องเสนอแนะการใช้ภาษา
3. ขั้นหลังการปฏิบัติภาระงาน (Post-task) เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนนำเสนอและประเมินผลการปฏิบัติภาระงานของผู้เรียนเอง หรือเปรียบเทียบผลจากการปฏิบัติภาระงานของผู้อื่น ในขั้นตอนนี้มุ่งให้ความสำคัญที่รูปแบบของภาษา โดยเฉพาะผู้เรียนที่มีปัญหาด้านการใช้ภาษา	3.1 ขั้นวิเคราะห์ (Analysis) ผู้เรียนประเมินและตรวจสอบการใช้ภาษาของตนเอง โดยอาจขีดเส้นใต้หรือแก้ไขข้อผิดพลาดให้เห็นชัดเจนพร้อมทั้งระบุอุปสรรคของภาษาที่ใช้ในการปฏิบัติภาระงาน หลังจากนั้นผู้สอนเลือกและวิเคราะห์ปัญหาการใช้ภาษาของผู้เรียน 3.2 ขั้นปฏิบัติ (Practice) ผู้เรียนร่วมกันแก้ไขภาษาให้ถูกต้องฝึกฝนการใช้ภาษาโดยเรียนรู้คำ วลี และรูปแบบโครงสร้างตามเนื้อหาที่เรียน

2) ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ตัวชี้วัดสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และคู่มือการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

3) วิเคราะห์และกำหนดวัตถุประสงค์ ภาระงานที่ใช้ในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้และจำนวนคาบเรียน

4) ดำเนินการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน จำนวน 8 แผนการจัดการเรียนรู้รวม 18 ชั่วโมง ประกอบไปด้วย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องการเขียนบรรยาย	จำนวน 2 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่องการเขียนพรรณนา	จำนวน 2 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่องการเขียนอธิบาย	จำนวน 2 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องการเขียนโต้แย้ง	จำนวน 2 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่องการเขียนโน้มน้าว	จำนวน 2 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่องการเขียนเรียงความ	จำนวน 3 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 เรื่องการเขียนบทความ	จำนวน 2 ชั่วโมง
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 เรื่องการเขียนเรื่องสั้น	จำนวน 3 ชั่วโมง

จากนั้นจึงเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจพิจารณาความถูกต้อง เหมาะสมแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

5) นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของเนื้อหา (Item Objective Congruence, IOC) ระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรม สื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยี และการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ โดยค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ในช่วง 0.67-1.00

6) นำข้อเสนอแนะจากผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับปรุงปรับปรุงความยากง่ายของกิจกรรมการเรียนรู้และลำดับกิจกรรมการเรียนรู้ จากนั้นจึงให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์พิจารณาความถูกต้องเหมาะสมก่อนนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้

7) นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ไม่ใช่กลุ่มทดลอง (Try Out) จำนวน 2 แผนการจัดการเรียนรู้ คือ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องการเขียนบรรยาย จำนวน 2 ชั่วโมง และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่องการเขียนโน้มน้าว จำนวน 2 ชั่วโมง

8) นำผลที่ได้จากการทดลองใช้แผนการจัดการเรียนรู้มาปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้พัฒนาขึ้นและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองตามขั้นตอน ดังนี้

ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวชิรวิทยา ดังนี้

1) ดำเนินการทดสอบผู้เรียนก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบทดสอบวัดความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ (Pre-test) ก่อนการทดลอง 1 วัน ใช้เวลาทดสอบ 90 นาที แล้วตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดจากนั้นให้นักเรียนทำแบบวัดความใฝ่เรียนรู้ก่อนการจัดกิจกรรม

2) ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยแผนการจัดการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวชิรวิทยา จำนวน 18 ชั่วโมง

3) ดำเนินการทดสอบผู้เรียนหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบทดสอบวัดความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ (Post-test) หลังการทดลอง 1 วัน ใช้เวลาทดสอบ 90 นาที ซึ่งใช้ข้อสอบฉบับเดิมแล้วตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดเพื่อตรวจสอบผลการจัดการเรียนรู้จากนั้นให้นักเรียนทำแบบวัดความใฝ่เรียนรู้หลังการจัดกิจกรรม

4) นำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ทางสถิติ ซึ่งค่าสถิติที่ผู้วิจัยใช้ คือ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อสรุปผลการทดลองตามความมุ่งหมายของการศึกษาต่อไป

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานที่มีต่อความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์และความใฝ่เรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากำแพงเพชร จังหวัดกำแพงเพชร ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน

ตาราง 2 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	M	S	t
ก่อนการจัดกิจกรรม	31	40	24.65	4.10	16.43*
หลังการจัดกิจกรรม	31	40	33.19	3.35	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่าความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 ความสามารถในการเขียนภาษาไทย

เชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความไฝ่เรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน

ตาราง 3 แสดงผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความไฝ่เรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน

ความไฝ่เรียนรู้	ก่อนการจัดกิจกรรม		หลังการจัดกิจกรรม		t
	M	S	M	S	
1 ด้านความตั้งใจเรียน	3.10	0.41	3.90	0.45	7.41*
2 ด้านความเพียรพยายามในการเรียนรู้	2.96	0.45	3.72	0.43	7.39*
3 ด้านสนใจเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้	3.24	0.47	3.99	0.45	6.46*
4 ด้านการแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้	2.94	0.46	3.70	0.40	7.40*
5 ด้านการบันทึกสรุปองค์ความรู้	2.81	0.52	3.53	0.40	7.34*
6 ด้านการแลกเปลี่ยนความรู้	2.95	0.54	3.65	0.43	6.18*
รวมทั้งหมด	3.00	0.36	3.75	0.32	9.98*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 พบว่าความไฝ่เรียนรู้โดยรวมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 ความไฝ่เรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบความไฝ่เรียนรู้ของนักเรียนแต่ละด้านพบว่า ความไฝ่เรียนรู้ของนักเรียนหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้ง 6 ด้าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานที่มีต่อความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์และความไฝ่เรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษากำแพงเพชร จังหวัดกำแพงเพชร อภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานที่มีต่อความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1.1 การจัดการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานเป็นกิจกรรมที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางนักเรียนมีบทบาทในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมายในแต่ละกิจกรรม กิจกรรมการเรียนรู้และเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนจะทราบเป้าหมายว่าจะต้องทำอะไร เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สังเกตรูปแบบของภาระงานและสร้างข้อตกลงเกี่ยวกับการสร้างภาระงานตลอดจนขั้นตอนของการปฏิบัติภาระงานร่วมกันซึ่งถือว่ากระบวนการสอนที่เป็นประชาธิปไตยที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสร้างกฎในการเรียนร่วมกัน เป็นหนึ่งในแนวทางการจัดกิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของ Smith (1973 อ้างถึงใน ญัฐสุชาวิรางค์ ไชยเดชกำจร 2558) ทำให้ผู้เรียนรู้ว่าจะต้องเขียนอะไร เขียนเพื่อจุดประสงค์ใด และมีรูปแบบแนวทางรวมถึงการประเมินชิ้นงานอย่างไร สอดคล้องกับอัจฉรา ชิวพันธ์ (2554) ที่เสนอว่าหลักการจัดกิจกรรมการเขียนสร้างสรรค์ของควรกำหนดกิจกรรมการเขียนสร้างสรรค์ให้มีจุดหมายที่ชัดเจนโดยคำนึงถึงจุดหมายของหลักสูตรในระดับชั้นต่าง ๆ นอกจากนี้ภาระงานที่นำมาให้นักเรียนปฏิบัติในชั้นเรียนเน้นให้ความสำคัญกับการแสดงออกทางภาษาให้สอดคล้องกับชีวิตประจำวันของผู้เรียนมากกว่ากฎเกณฑ์และไวยากรณ์ โดยเริ่มจากสิ่งใกล้ตัวที่สามารถสร้างความสนใจของผู้เรียนให้สนใจที่จะเรียนรู้และเขียนถ่ายทอดประสบการณ์ ความคิดของตนเอง ในการจัดกิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์

นอกจากนี้การกำหนดภาระงานในการเขียนเรื่องต่าง ๆ ผู้วิจัยได้กำหนดภาระงานที่หลากหลายสอดคล้องกับประเภทภาระงานของนักการศึกษาทั้ง 3 คน คือ Ellis, (2003) Nunan, (2004) D. Willis & Willis (2007) เช่น รูปแบบการติดต่อสื่อสาร (Interpersonal) ประกอบไปด้วยการทำงานร่วมกัน (Co-operating) และบทบาทสมมุติ (Role playing) ในการเขียนเรื่องต่าง ๆ ด้านรูปแบบทางภาษาศาสตร์ (Linguistic) เช่น รูปแบบบทสนทนา (Conversational patterns) การใช้บริบทสถานการณ์ (Using context) การอ่านคร่าว ๆ (Skimming) ด้านรูปแบบทางจิตใจ (Affective) เช่น การแสดงความรู้สึก (Personalizing) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้การประเมินตนเอง (Self-evaluating) และการสะท้อนกลับ (Reflecting) หรือการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ส่วนบุคคล (Sharing personal experience) เพื่อผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับงานเขียนของตนเองและผู้อื่น ขั้นตอนหลังการปฏิบัติภาระงาน (Post-task) ผู้วิจัยถือว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนางานเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ของตนเองให้บรรลุศักยภาพ ผู้เรียนจะได้ประเมินและตรวจสอบการใช้ภาษาของตนเอง พร้อมทั้งแก้ไขข้อบกพร่องจากงานเขียนซึ่งในกิจกรรมนี้พบว่าผู้เรียนไม่มีความกังวลที่จะขอความช่วยเหลือจากครูหรือเพื่อนเพื่อปรับปรุงภาษาของตนเองในงานเขียนตนเองให้สมบูรณ์ทำให้งานเขียนเกิดความคิดสร้างสรรค์และมีความเป็นอัตลักษณ์เพราะจากกิจกรรมที่ผ่านมาสามารถละลายพฤติกรรมของผู้เรียนให้ผู้เรียนให้กล้าที่จะแก้ไขข้อบกพร่องเพื่อพัฒนางานเขียนให้สมบูรณ์ และเห็นข้อบกพร่องว่าเป็นจุดที่ควรเร่งแก้ไข ในขั้นปฏิบัติ (Practice) ผู้วิจัยพบว่าหลังจากที่จัดกิจกรรมไปได้ 2-3 แผนการจัดการเรียนรู้ผู้เรียนเริ่มกล้าที่จะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและค้นหาข้อบกพร่องเพื่อพัฒนางานเขียนของตน และเพิ่มการแสดงออกพฤติกรรมมากขึ้นหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน

1.2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ตรวจสอบ ทบทวน ปรับปรุง และพัฒนางานของตนเองสอดแทรกในชั้นการสอนชั้นต่าง ๆ ตั้งแต่

การวางแผนการเขียน การเริ่มเขียน การตรวจสอบและปรับปรุงงานเขียนของตนเอง ทั้งนี้ผู้วิจัยค้นพบว่า กิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานมีขั้นตอนการสอนสอดคล้องกับรูปแบบวงจรแห่งความสำเร็จ PDCA (วีระพล บติรัฐ 2543) กล่าวคือในระหว่างกระบวนการปฏิบัติการภาระงานมีการวางแผน (Plan) การลงมือปฏิบัติ (Do) การตรวจสอบ (Check) และดำเนินการปรับปรุงแก้ไขส่วนที่มีปัญหา (Action) จนเกิดขึ้นงานเขียนที่ดีที่สุดตามศักยภาพของผู้เรียน ดังที่วีระพล บติรัฐ (2543) กล่าวว่า รูปแบบวงจรแห่งความสำเร็จ PDCA เป็นเทคนิคการปรับปรุงงานหรือแม้แต่การเรียนรู้ให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่องได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดผลงานที่น่าพึงพอใจในทุกขั้นตอน

1.3 กิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงาน เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงออกผ่านภาษาอย่างอิสระ เพราะเน้นการสื่อความหมายมากกว่ารูปแบบและไวยากรณ์ โดยมีครูเป็นผู้กำกับดูแลและอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ และให้คำแนะนำ เปลี่ยนบทบาทของครูเป็นโค้ช ดังที่สุรตนา อติพัฒน์ (2561) ได้ศึกษาวรรณกรรม 6 รายการจาก Samuda and Bygate Brangen Richards and Rodgers Boyle and Rothstein Van den Branden และ Bygate and Norris Dornyei สรุปว่าครูต้องช่วยให้คำแนะนำ ติความด้านภาษารวมถึงช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนมีปัญหาด้านการใช้ภาษาและส่งเสริมการอภิปรายกันในกลุ่มผู้เรียน ทั้งนี้ครูควรลดการขึ้นนำการใช้ภาษากับผู้เรียนและลดการเข้มงวดเรื่องความถูกต้องของภาษาโดยคงบทบาทของผู้อำนวยความสะดวกไว้เพื่อไม่ให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจและเปลี่ยนความสนใจไปที่รูปแบบของภาษามากกว่าการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ผู้เรียนจึงมีอิสระในการใช้ภาษาในการสื่อสาร นักเรียนจะวิเคราะห์และแก้ไขภาษาของตนเองให้สอดคล้องกับกฎระเบียบของภาษาที่คนในสังคมส่วนมากใช้สื่อสารจากการที่ได้นำเสนองานแลกเปลี่ยนงานเขียนของตนเองกับผู้อื่นทำให้งานเขียนของผู้เรียนมีความสร้างสรรค์

2. ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานที่มีต่อความใฝ่เรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางภาษาผ่านกิจกรรมโดยผู้เรียนเป็นผู้ทำกิจกรรมด้วยตนเองในแต่ละขั้นของการสอน ผู้วิจัยพบว่ากิจกรรมกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากร่วมกิจกรรมเพราะจะได้นำเสนองานเขียนซึ่งถือเป็นความภาคภูมิใจของตนเองให้ผู้อื่นได้ทราบ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานเป็นกิจกรรมที่สามารถส่งเสริมความใฝ่เรียนรู้เพราะมีการสร้างแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้ทั้งระดับมหภาค (Macro Level) และระดับจุลภาค (Micro Level) สอดคล้องกับ Brubacher (1994 อ้างถึงใน อรวิภา มงคลดาว (2558) Lumsden (2006 อ้างถึงใน ศรีณย์พร ยินดีสุข (2559) และกฤษมันต์ วัฒนาณรงค์ (2552) คือในระดับมหภาค (Macro Level) มีการสร้างสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน (classroom climate) ให้มีบรรยากาศสนับสนุนและส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าและเสมอภาคซึ่งจะทำให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ และได้พัฒนาตนเองอย่างเต็มศักยภาพ มีการจัดให้มีสิ่งตอบแทน เช่น การยกย่อง ชมเชย สร้างแรงจูงใจภายในให้เกิดการเรียนรู้แบบนำตนเอง (Self-directive) ด้วยการเสริมแรงและให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการเขียนประเภทต่าง ๆ แล้วเชื่อมโยงไปกับการประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันโดยสอดแทรกในกิจกรรมการสอนแต่ละขั้น มีการวางแผนและสร้างสถานการณ์ในการเรียนรู้แบบต่าง ๆ ทำให้ผู้เรียนมีความพร้อมและต้องการจะเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนแรงจูงใจระดับจุลภาค (Micro Level) การจัด

กิจกรรมการเรียนรู้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติภาระงานอย่างอิสระและมีโอกาสปรับปรุงแก้ไขงานเขียนของตนเองจึงลดความกังวลใจในตัวผู้เรียน ประกอบกับบุคลิกภาพของครูที่ช่วยให้กำลังใจนักเรียนเพื่อสร้างสัมพันธภาพและขวัญกำลังใจเพื่อให้นักเรียนเปิดใจที่จะเรียนรู้ มีการตั้งเป้าหมายในการเรียนรู้ร่วมกันและกระตุ้นการเรียนรู้ของผู้เรียนทำให้เรียนได้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ให้ความร่วมมือกับผู้เรียนและยินดีกับความสำเร็จโดยปราศจากอคติทำให้ผู้เรียนลดความวิตกกังวลและพร้อมที่จะเรียนรู้ มีการบูรณาการเทคนิควิธีการที่หลากหลายเพื่อสร้างแรงจูงใจผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และสอดแทรกการเรียนรู้โดยการให้ผู้เรียนแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ทั้งในและนอกห้องเรียน ตลอดจนมอบภาระงานที่เหมาะสม (Task dimensions) ให้ผู้เรียนทุกคนสามารถปฏิบัติภาระงานได้ซึ่งเป็นภาระงานที่สอดคล้องกับชีวิตประจำวันและมีการกำหนดเป้าหมายระยะสั้น (Short-term goal) ในการเขียนแต่ละเรื่อง มีการบูรณาการเทคนิควิธีการที่หลากหลายเพื่อสร้างแรงจูงใจผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เช่น การแสดงความรู้สึก (Personalizing) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้การประเมินตนเอง (Self-evaluating) และการสะท้อนกลับ (Reflecting) หรือการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ส่วนบุคคล (Sharing personal experience) เป็นต้น และสอดแทรกการเรียนรู้โดยการให้ผู้เรียนแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ทั้งในและนอกห้องเรียน ตลอดจนมอบภาระงานที่เหมาะสม (task dimensions) ให้ผู้เรียนทุกคนสามารถปฏิบัติภาระงานได้ซึ่งเป็นภาระงานที่สอดคล้องกับชีวิตประจำวันและมีการกำหนดเป้าหมายระยะสั้น (short-term goal) ในการเขียนแต่ละเรื่อง

กิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานจึงเป็นกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ตลอดกิจกรรมซึ่งสอดคล้องกับ Ellis (2003) Willis (2007) Mónica and Jeisson (2010) Pica et al และ Taylor Brumfit (อ้างถึงในอุไรวรรณ แซ่อ่อง 2553) ที่กล่าวว่าการจัดการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานเปิดโอกาสผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างตนเอง เพื่อน และครูทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในการสื่อสารกับผู้อื่นมากขึ้น ผู้เรียนเรียนรู้ภาษา สนุกสนาน รวมถึงมีแรงจูงใจ และความท้าทายในการปฏิบัติภาระงาน เพราะเป็นภาระงานที่สอดคล้องกับชีวิตประจำวัน และความสามารถทางทักษะกระบวนการของเพื่อนร่วมชั้นเรียนเพื่อให้ปฏิบัติภาระงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ กิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานจึงเป็นกิจกรรมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความใฝ่เรียนรู้และปฏิบัติภาระงานอย่างมีคุณภาพ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานที่มีต่อความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์นั้นควรเริ่มจากการเขียนจำนวนน้อย ๆ ไม่ควรมีความยาวเกินหนึ่งหน้ากระดาษและครูจะต้องฝึกพินิจและระมัดระวังเป็นพิเศษเกี่ยวกับการประเมินผลงานเขียนโดยพิจารณาตามเกณฑ์อย่างรอบด้าน
2. ครูควรวิเคราะห์ผู้เรียนรายบุคคล และวิเคราะห์บริบทของสถานศึกษาของตนเอง ก่อนนำแผนการจัดการเรียนรู้และกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานไปใช้ และอาจพิจารณาปรับปรุง เพิ่มเติมกิจกรรมการสอน สื่อ และภาระงานให้เหมาะสมกับบริบทของสถานศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้ตลอดจนกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความใฝ่เรียนรู้

3. กิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ควรจัดกิจกรรมกับนักเรียนที่มีจำนวนไม่เกิน 30 คน เพื่อให้การจัดกิจกรรมแต่ละขั้นดำเนินไปตาม วัตถุประสงค์และเพื่อให้ครูได้เสนอแนะด้านการใช้ภาษาอย่างทั่วถึงทุกคน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาลักษณะการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานที่มีต่อความสามารถด้าน การเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์และความใฝ่เรียนรู้โดยเทียบกับเกณฑ์ประสิทธิภาพ

2. ควรมีการศึกษาลักษณะการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานที่มีต่อตัวแปรด้านอื่น ๆ เช่น ความสามารถในการพูดภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ ความมีวินัย และความมุ่งมั่นในการทำงาน เพื่อเป็น ทางเลือกในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองอย่างเต็มศักยภาพ

3. ควรศึกษาลักษณะการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานที่มีต่อความสามารถด้าน การเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์และความใฝ่เรียนรู้โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มเก่ง กลุ่มกลาง และกลุ่มอ่อน เพื่อศึกษาว่านักเรียนแต่ละกลุ่มมีความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์และ ความใฝ่เรียนรู้เหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร

4. ควรศึกษาลักษณะการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบอื่นที่สามารถนำมาใช้ร่วมกับการจัด กิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นภาระงานเพื่อเปรียบเทียบว่าการสอนแต่ละรูปแบบที่นำมาใช้ร่วมกันส่งผลต่อ ความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์และความใฝ่เรียนรู้เหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร

เอกสารอ้างอิง

กฤษมันต์ วัฒนารงค์. (2552). *เทคนิคการสร้างแรงจูงใจใฝ่เรียนรู้: เอกสารประกอบการบรรยายให้กับ*

คณาจารย์หมวดวิทยาศาสตร์ทั่วไป. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

กองเทพ เคลือบพณิชกุล. (2542). *การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ณัฐสุชาวิรงค์ ไชยเดชกำจร. (2558). *การพัฒนาแบบการเรียนการสอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์*

สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. (ปริญญาณิพนธ์ดุขุภักดิ์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม).

ถวัลย์ มาศจรัส. (2552). *การเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อการศึกษาและอาชีพตาม พ.ร.บ. การศึกษาแห่งชาติและ*

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: ชารักษ์.

นพวรรณ งามรุ่งโรจน์. (2561). *เอกสารประกอบการสอนเรื่องความรู้เบื้องต้นของการเขียนเชิงสร้างสรรค์*.

กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

บุญยวีร์ แสงมนตรี. (2558). *การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กลวิธีการคิดจากภาพเพื่อส่งเสริม*

ความสามารถในการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่

5. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).

วิชัย วงษ์ใหญ่และมารุต พัฒนา. (2562). *การโค้ชเพื่อพัฒนาศักยภาพผู้เรียน*. กรุงเทพฯ: จรัสสินทวงศ์

การพิมพ์.

วีระพล บดีรัฐ. (2543). *PDCA วงจรแห่งความสำเร็จ*. กรุงเทพฯ: ประชาชน.

- ศรัณย์พร ยินดีสุข. (2559). *การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความไม่รู้และแนวทางในการพัฒนาความไม่รู้ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา*. ทุนวิจัยคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน). (2560). *สรุปผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2560*. สืบค้นจาก http://www.newonetestresult.niets.or.th/AnnouncementWeb/PDF/SummaryONETM6_25_60.pdf.
- _____. (2561). *สรุปผลการทดสอบทางการศึกษา ระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2561*. สืบค้นจาก http://www.newonetestresult.niets.or.th/AnnouncementWeb/PDF/SummaryONETM6_2561.pdf.
- _____. (2562). *สรุปผลการทดสอบทางการศึกษา ระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2562*. สืบค้นจาก http://www.newonetestresult.niets.or.th/AnnouncementWeb/PDF/SummaryONETM6_2562.pdf.
- สุทธิวรรณ อินทะกนก. (2559). *การเขียนเชิงสร้างสรรค์*. อุดรธานี: สำนักวิชาศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- สุรัตน์ อดิพัฒน์. (2561). *การจัดการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงานโดยบูรณาการเทคโนโลยีสำหรับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา*. ทุนวิจัยมหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน). (2559). *ก้าวข้ามขีดจำกัดสู่สหัสวรรษแห่งคุณภาพ*. กรุงเทพฯ: ออฟเซ็ท พลัส.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2552). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- _____. (2554). *แนวทางการพัฒนา การวัดและประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- อรวิภา มงคลดาว. (2558). *แนวทางการส่งเสริมความไม่รู้ไม่รู้เรียนของนักเรียนนอกกระบบโดยใช้บริบทชีวิตประจำวัน*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- อัญญา ชิวพันธ์. (2554). *กิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในชั้นประถมศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุไรวรรณ แซ่อ่อง. (2553). *การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติและกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).

- Ali Derakhshan. *The Effect of Task-Based Language Teaching Instruction on the Iranian Intermediate EFL Learners' Writing Performance*. International Journal of Instruction. 11(4), pp. 527-544. Retrieved from http://www.e-iji.net/dosyalar/iji_2018_4_33.pdf.
- Ellis, R. (2003). *Task-based language learning and teaching*. Oxford: Oxford University Press.
- Lee, J. (2000). *Tasks and Communicating in Language Classrooms*. Boston: McGraw Hill.
- Hamid Marashi and Lida Dadari. (2012). *The Impact of Using Task-based Writing on EFL Learners' Writing Performance and Creativity*. Theory and Practice in Language Studies. 2(12), pp. 2500-2507. doi:10.4304/tpsls.2.12.2500-2507.
- Hanna Sundari, Rina Husnaini Febriyanti and Gustaman Saragih. (2018). *Using Task-based Materials in Teaching Writing for EFL Classes in Indonesia*. International Journal of Applied Linguistics and English Literature. 7(3), pp. 119-124. doi:10.7575/aiac.ijalel.v.7n.3p.119.
- Mónica Rodríguez-Boncos and Jeisson Rodríguez-Boncos. (2010). *Task-Based Language Learning: Old Approach, New Style*. A New Lesson to Learn. Colombia: Universidad Nacional de Colombia.
- Nunan, D. (2004). *Task-based language teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Rai Zahoor Ahmed and Siti Jamilah Bt Bidin. (2016). *The Effect of Task Based Language Teaching on Writing Skills of EFL Learners in Malaysia*. Open Journal of Modern Linguistics. 6(3), pp. 207-218. doi:10.4236/ojml.2016.63022.
- Reza Kafipour, Elaheh Mahmoudi and Laleh Khojasteh. (2018). *The effect of task-based language teaching on analytic writing in EFL classrooms*. Cogent Education. 5(1496627), pp. 1-16. doi:10.1080/2331186X.2018.1496627.
- Willis, D., & Willis, J. (2007). *Doing task-based learning*. Oxford: Oxford University Press.